

Sygn. akt **II C 851/17**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie II Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Monika Rabeja
Protokolant:	sekretarz sądowy Katarzyna Szymczak

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2017 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka Jawna z siedzibą w G.

przeciwko M. K. (1) P. M. (1), M. K. (2) Sp.j., P. M. (2), M. K. (2)

o zapłatę

I. umarza postępowanie w zakresie żądania zapłaty kwoty 4543,24 zł (cztery tysiące pięćset czterdzieści trzy zł dwadzieścia cztery gr)

II. odrzuca pozew w zakresie żądania zasądzenia kwoty 4559,62 zł (cztery tysiące pięćset pięćdziesiąt dziewięć zł sześćdziesiąt dwa gr) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 28 sierpnia 2016r. do dnia zapłaty

III. zasądza od pozwanych M. K. (1) P. M. (1), M. K. (2) Sp.j., P. M. (1), M. K. (2) na rzecz powoda (...) Spółki Jawnej z siedzibą w G.:

-odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od kwoty 2.577,10 zł (dwa tysiące pięćset siedemdziesiąt siedem zł dziesięć gr) od dnia 13 sierpnia 2017r. do dnia 3 listopada 2016r.

-odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od kwoty 785,23 zł (siedemset osiemdziesiąt pięć zł dwadzieścia trzy gr) od dnia 15 sierpnia 2017r. do dnia 3 listopada 2016r.

-odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 1173,91 zł (tysiąc sto siedemdziesiąt trzy zł dziewięćdziesiąt jeden gr) od dnia 21 sierpnia 2016r. do dnia 3 listopada 2017r.

-odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 7 zł (siedem) od dnia 28 sierpnia 2016r. do dnia 3 listopada 2016r.

IV. oddała powództwo w pozostałym

V. nadaje wyrokowi w punkcie III rygor natychmiastowej wykonalności

VI. zasądza od powoda (...) Spółka Jawna z siedzibą w G. na rzecz pozwanych M. K. (1) P. M. (1), M. K. (2) Sp.j., P. M. (1), M. K. (2) solidarnie kwotę 969 (dziewięćset sześćdziesiąt dziewięć) zł tytułem zwrotu kosztów procesu

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 29 grudnia 2017r. (...) spółka jawna z siedzibą w G. wniosła o zasądzenie od (...) spółki jawnej z siedzibą w G., P. M. (1) i M. K. (2) solidarnie kwoty 9.774,44 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 2577,10 zł od dnia 13 sierpnia 2016r. do dnia zapłaty, od kwoty 785,23 zł od dnia 15 sierpnia 2016r. do dnia zapłaty, od kwoty 1173,91 zł od dnia 21 sierpnia 2016r. do dnia zapłaty, od kwoty 4566,62 zł od dnia 28 sierpnia 2016r. do dnia zapłaty, od kwoty 671,58 zł od dnia 17 października 2016r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazano, że pozwani zamawiali u powoda towar, a dochodzone kwoty są należnościami za zamówiony i wytworzony towar, kwota zaś 671,58 zł wynikająca z faktury (...) jest wynagrodzeniem za składowanie nieodebranego towaru.

W dniu 2 marca 2017r. został wydany nakaz zapłaty w całości uwzględniający powództwo. Nakazem zapłaty zasądzono również koszty procesu w wysokości 1292 zł, w tym kwotę 1200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sprzeciwem od nakazu zapłaty pozwani zaskarżyli nakaz w części, tj. co do kwoty 5214,82 zł, na którą składały się:

-kwota 2577,10 zł wraz z odsetkami od dnia 13 sierpnia 2016r.

-kwota 785,23 zł wraz z odsetkami od dnia 15 sierpnia 2016r.

-kwota 1173,91 zł wraz z odsetkami od dnia 21 sierpnia 2016r.

-kwota 7 zł z zasądzonej kwoty 4566,62 zł z odsetkami od dnia 28 sierpnia 2016r. oraz kwota 671,58 zł z faktury VAT (...).

Pełnomocnik pozwanych wskazał, że pozwani spełnili świadczenie co do kwoty 4543,24 zł w dniu 4 listopada 2016r., stąd też zaskarżają cztery pierwsze z wskazanych wyżej kwot. Kwota 671,58 zł jest zaś w ich ocenie kwotą nienależną, albowiem strony nie łączyła żadna umowa dotycząca odpłatnego magazynowania towaru.

Pismem z dnia 14 czerwca 2017r. pełnomocnik powoda cofnął powództwo częściowo w zakresie należności głównej co do kwoty 4543,24 zł i w tym zakresie zrzekł się roszczenia. Wniósł nadto o zasądzenie na rzecz powoda kwoty 5231,20 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi:

-od kwoty 2577,10 zł od dnia 13 sierpnia 2017r. do dnia 4 listopada 2016r.

-od kwoty 785,23 zł od dnia 15 sierpnia 2017r. do dnia 4 listopada 2016r.

-od kwoty 1173,91 zł od dnia 21 sierpnia 2017r. do dnia 4 listopada 2016r.

-od kwoty 4566,62 zł od dnia 28 sierpnia 2017r. do dnia 4 listopada 2016r.

-od kwoty 4559,62 zł od dnia 5 listopada 2016r. do dnia zapłaty

-od kwoty 671,58 zł od dnia 17 października 2016r. do dnia zapłaty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Firma (...) spółka jawna z siedzibą w G. nawiązała w lutym 2015r. współpracę z (...) spółką jawną z siedzibą w G. polegającą na tym, że M. K. (1) zamawiała w firmie (...) opakowania kartonowe, które spółka (...) miała wyprodukować. Początkowo, przy pierwszych zamówieniach, zamówienia były realizowane dopiero po ich 100% opłaceniu, następnie zaś, przy kolejnych zamówieniach, zapłata następować miała po wytworzeniu i odbiorze towaru przez zamawiającego. Początkowo towar dostarczany był przez firmę (...), jednak po pewnym czasie spółka (...) zmieniła zasady współpracy decydując, że towar odbierać będzie we własnym zakresie. Od tej pory towar odbierany był nieregularnie, spółka (...) monitorowała o jego odbiór telefonicznie i mailowo. Z uwagi na zaleganie zamówionego

towaru w magazynie spółki (...) w okresie do maja do lipca 2016r. do spółki (...) wysyłane były mailem zobowiązania do odbioru towaru z informacją, że w razie jego nieodebrania spółka (...) naliczać będzie opłaty za magazynowanie w wysokości 26 zł za paletę. Spółka (...) nie zareagowała na żaden z maili, nie odebrała też towaru. Nie było kontaktu z firmą ani żadnym z jej wspólników.

W dniu 28 czerwca 2016r. spółka (...) wystawiła fakturę (...) na kwotę 2577,10 zł dotyczącą opakowań, w dniu 30 czerwca 2016r. fakturę (...) dotyczącą opakowań, w dniu 7 lipca 2016r. fakturę (...) dotyczącą opakowań, w dniu 13 lipca 2016r. fakturę (...) dotyczącą opakowań, zaś w dniu 1 września 2016r. fakturę (...) na kwotę 671,58 zł dotyczącą usługi magazynowania.

W dniu 4 listopada 2016r. spółka (...) wykonała przelew na kwotę 4543,24 zł. W dniu 23 stycznia 2017r. (...) S. wystawiła dokument „potwierdzenie sald” ze wskazaną kwotą zadłużenia na 5909,78 zł, wynikającą z faktur (...) oraz dodatkowej faktury (...)

Dowód: zeznania świadka M. R. k. 63-65

-faktury k. 18-22

-dokumenty k. 18v-21v., 23,24,37

-dowód przelewu k. 36

Sąd zważył, co następuje:

Po ostatecznej modyfikacji powództwa i sprecyzowaniu przez strony swoich stanowisk, spór w niniejszej sprawie ogniskował się wyłącznie wokół żądania zapłaty kwoty 671,58 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie licznymi od dnia 17 października 2016r. do dnia zapłaty. Powód cofnął powództwo o zapłatę kwoty 4543,24 zł ze zrzeczeniem się roszczenia, dlatego też na podstawie art. 355§1 kpc sąd w punkcie pierwszym wyroku umorzył postępowanie w tym zakresie.

W punkcie drugim sąd odrzucił pozew w zakresie żądania zasądzenia kwoty 4559,62 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie licznymi od dnia 28 sierpnia 2016r. do dnia zapłaty. Kwota ta została już zasądzona nakazem zapłaty z dnia 2 marca 2017r. , a pozwani w tym zakresie nakazu w ogóle nie zaskarżyli. Nakaz zapłaty w tym zakresie (jak również w zakresie zasądzonych kosztów procesu) uprawomocnił się więc w dniu 31 marca 2017r., zaś na wniosek pełnomocnika powoda z dnia 25 kwietnia 2017r. nakazowi w zakresie powyższym nadana została w dniu 20 września 2017r. klauzula wykonalności.

Pomimo niezaskarżenia nakazu w powyższym zakresie, pełnomocnik powoda w piśmie z dnia 14 czerwca 2017r. sformułował żądanie zasądzenia kwoty 5231,20 zł, na którą składała się kwota 671,58 zł z faktury nr (...) oraz kwota 4559,62 zł z faktury (...) opiewającej na kwotę 4566,62 zł. Z tej ostatniej faktury pozwani opłacili kwotę 7 zł, w tym zakresie nakaz zaskarżyli, a powyższe potwierdził pełnomocnik powoda w piśmie z dnia 14 czerwca 2017r. wskazując sposób zaliczenia wpłat pozwanego i cofając powództwo co do uiszczonych kwot. Z przytoczonych powyżej okoliczności jednoznacznie wynika, że żądając zasądzenia kwoty 4559,62 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie licznymi od dnia 28 sierpnia 2016r. do dnia zapłaty, powód złożył ponownie żądanie, które zostało już prawomocnie rozstrzygnięte nakazem zapłaty. Skoro zaś tak, sąd mając na względzie, że sprawa między tymi samymi stronami o to samo roszczenie jest już prawomocnie osądzona, na podstawie art. 199§1 pkt 2 kpc pozew w tym zakresie odrzucił, o czym orzekł w punkcie drugim wyroku.

Pozostało więc do rozstrzygnięcia żądanie zasądzenia odsetek oraz żądanie zasądzenia kwoty 671,58 zł z faktury nr (...).

Sąd jako omyłkę pisarską potraktował zawarte w piśmie pełnomocnika powoda z dnia 14 czerwca 2017r. sformułowanie, że żąda on odsetek od czterech pierwszych wskazanych tam kwot (2577,10 zł, 785,23 zł, 1173,91 zł, 4566,62 zł) od dat przypadających na rok 2017. Treść przywoływanych faktur, treść żądania zgłoszonego w pozwie

oraz koniec okresu odsetkowego (4 listopada 2016r.) wskazują bowiem jednoznacznie na to, że intencją powoda było wskazanie określonych dat w 2016r. a nie w 2017r. Pozwani ostatecznie żądania tego nie kwestionowali, dlatego też sąd powództwo w tym zakresie uwzględnił, z tą jednak modyfikacją, że zasądził odsetki do dnia 3 listopada 2016r., a nie 4 listopada 2016r. Skoro bowiem, co było bezsporne między stronami, pozwani uiścili kwotę 4543,24 zł w dniu 4 listopada 2016r., to w tym dniu nie byli już w zwłoce w płatności. Okres opóźnienia w płatności zakończył się więc w dniu 3 listopada 2017r. i tylko do tej daty powodowi należały się zgodnie z art. 481§1 kc odsetki za opóźnienie. Sąd oddalił więc żądanie zasądzenia odsetek za dzień 4 listopada 2016r.

W punkcie V wyroku sąd nadał wyrokowi w punkcie III rygor natychmiastowej wykonalności. Przed zamknięciem rozprawy pełnomocnik pozwanych złożył bowiem oświadczenie, że strona pozwana nie kwestionuje żądania zasądzenia odsetek i w tym zakresie powództwo uznaje. Skoro zaś punkt III Wyroku dotyczył wyłącznie roszczenia uznanego przez pozwanego, na podstawie art. 333§1 pkt 2 kpc, nadał temu rozstrzygnięciu rygor natychmiastowej wykonalności.

Sąd oddalił roszczenie w zakresie żądania dotyczącego kwoty 671,58 zł z faktury nr (...), z której wynika, że wystawiona została za usługę magazynowania (k. 22). Strony sporu niewątpliwie łączyła umowa dostawy. Zgodnie bowiem z jej kodeksową definicją, przez umowę dostawy dostawca zobowiązuje się do wytworzenia rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku oraz do ich dostarczenia częściami albo okresowo, a odbiorca zobowiązuje się do odebrania tych rzeczy i do zapłaty ceny (art. 605 kc). Umowa łącząca strony zobowiązywała powoda do wytworzenia na zamówienie pozwanego opakowań kartonowych, a pozwanego do ich odbioru i zapłaty ceny, co pozwala zakwalifikować ją jako klasyczną umowę dostawy. Zgodnie zaś z treścią art. 612 kc, w przedmiotach nieuregulowanych przepisami niniejszego tytułu, do praw i obowiązków dostawcy i odbiorcy stosuje się odpowiednio przepisy o sprzedaży. Zgodnie z odpowiednio stosowanym art. 551 § 1. Jeżeli kupujący (odbiorca z umowy dostawy) dopuścił się zwłoki z odebraniem rzeczy sprzedanej, sprzedawca (dostawca) może oddać rzecz na przechowanie na koszt i niebezpieczeństwo kupującego. Sprzedawca może również sprzedać rzecz na rachunek kupującego, powinien jednak uprzednio wyznaczyć kupującemu dodatkowy termin do odebrania, chyba że wyznaczenie terminu nie jest możliwe albo że rzecz jest narażona na zepsucie, albo że z innych względów groziłaby szkoda. O dokonaniu sprzedaży sprzedawca obowiązany jest niezwłocznie zawiadomić kupującego (§2). Żaden z cytowanych wyżej przepisów nie uprawniał powoda do odpłatnego magazynowania towaru we własnym zakresie i wystawienia odbiorcy faktury za tą usługę. Doktryna i orzecznictwo są w tej mierze zgodne, że dostawca może w tej sytuacji jedynie oddać rzecz na przechowanie podmiotowi trzeciemu, przy czym i w tym wypadku dostawca zobowiązany jest do dochowania należytej staranności w wyborze, zaś odbiorca zobowiązany jest do zwrotu kosztów poniesionych przez dostawcę (vide np. komentarz do art. 551 kc Romana Trzaskowskiego z Komentarza. Tom IV. Część szczegółowa pod redakcją Jacka Gudowskiego). Jest bezsporne, że powód nie oddał rzeczy na przechowanie podmiotowi trzeciemu, a dochodzona przez niego kwota nie jest kwotą odpowiadającą kosztom poniesionym przez powoda na rzecz osoby trzeciej. Z tych względów brak podstaw do uwzględnienia żądań powoda w tym zakresie, w kontekście wyżej cytowanych przepisów.

Nie zostały przez powoda wykazane twierdzenia podnoszone w piśmie z dnia 14 czerwca 2017r., jakoby pozwani wyrazili zgodę na obciążenie ich dodatkowymi kosztami związanymi z przechowywaniem nieodebranego towaru, co mogłoby świadczyć o zawarciu porozumienia (umowy) w tym zakresie. Świadek M. R., którego zeznania przywołane zostały przez powoda na powyższe okoliczności, nie potwierdził bowiem, aby do wyrażenia takiej zgody doszło. Przeciwnie, z jego zeznań wynika jednoznacznie, że wysyłane przez niego pocztą elektroniczną wiadomości pozostały bez jakiegokolwiek odpowiedzi. Wskazał wprost, że M. K. (2), z którym prowadził tą korespondencję nie zajął żadnego stanowiska po odbiorze tych wiadomości, a nadto nie było kontaktu ani z nim, ani jakimkolwiek przedstawicielem firmy. Z powyższych zeznań nie sposób wnioskować, aby pozwani w jakikolwiek sposób, choćby dorozumiany, zaakceptowali zawarcie z powodem umowy, na mocy której powód byłby uprawniony do pobierania opłat za przechowywanie towaru.

Wskazać należy, że sąd rozpatrywał żądanie powoda również w kontekście przepisów dotyczących nienależytego wykonania zobowiązań. Zgodnie bowiem z art. 471 kc dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że nienależyte wykonanie jest następstwem

okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Niesporne jest, że dłużnicy (pозwani) nie wykonali swego zobowiązania, albowiem mimo ciężącego na nich obowiązku nie odebrali zamówionego przez siebie towaru. Co do zasady więc żądanie naprawienia wynikłej stąd szkody byłoby usprawiedliwione. Powód nie wykazał jednak w żaden sposób, aby jego szkoda wyrażała się dochodzoną kwotą 671,58 zł. Przesłuchiwany na tą okoliczność świadek M. R. nie wyjaśnił, a jaki sposób wyliczona została i przyjęta do rozliczenia objęta fakturą kwota 26 zł miesięcznie za paletę. Strona powodowa nie przedstawiła również żadnych innych dowodów na powyższe okoliczności, dlatego też sąd uznał, że wysokość kwoty była przez powoda ustalona dowolnie. Stąd też sąd powództwo o zasądzenie tej kwoty oddalił.

O kosztach postępowania sąd rozstrzygnął w oparciu o treść art. 98 kpc. Sąd miał na względzie, że po stronie powodowej koszty te wyniosły 2117 zł (17 zł opłaty od pełnomocnictwa, 300 zł opłaty od pozwu i 1800 zł wynagrodzenia pełnomocnika), zaś po stronie pozwanej 1817 zł (1800 zł wynagrodzenia pełnomocnika i 17 zł opłaty od pełnomocnictwa). Strona powodowa wygrała proces w 46,64% (z dochodzonej kwoty 9774,44 zł zasądzono ostatecznie nakazem, w części która się uprawomocniła, 4559 zł z odsetkami, oraz dodatkowo w punkcie III wyroku z dnia 21 września 2017r odsetki. Z poniesionych kosztów powodowi przysługiwałyby więc zwrot kwoty 987,37 zł (46,64% z 2117zł). Tymczasem w prawomocnym w tym zakresie nakazie zapłaty zasądzono powodowi kwotę 1292 zł, a więc wyższą niż należna. Z kolei pozwanym, którzy wygrali proces w 53,36% przysługuje zwrot kwoty 969 zł, którą też sąd zasądził w punkcie szóstym wyroku.